

ТАЊА КРАГУЈЕВИЋ

ВИДОВЊАК У СТАКЛЕНИКУ

1.
Језици које памтим добри су.
Запраше пут којим идем.
Оставе лист. Петелјку. Стакалце.
Да сложим огледало. Колаж.
И годинама одгонетам
шта ми говоре.

2.
Али реч на којој сањам
малена је. Попут ципелице.
Треба ми. Да пређем
на другу обалу. Где мајка је
цвет на жалу. Шапуће. И опет
рађам се. На језику душе.

3.
У улицама простих становања
пожелех своје прве прозоре.
Да пролазим кроз тврди сан оних
који ме не могу препознати. Странац
да сам им. Као и себи. Јер уистину
ко сам. Ако не сазнам прозор први.

4.
Како су топли. Нахрањени сном.
Кад груну. У смрзнути озон севера.
И бодри. Прозори сасвим исписани.
Што огреју ме. Као ђачке свеске.
Са оценом пет. Што навире.
Из дневника почетка. Изнутра.

5.
Уличице залирене липовим
чајем. Ветар ми је ту дотакао лице.
Бићеш вољена рече. И поштар
на бициклу у пуној торби однесе црна
мачија клупка. Што однекуд
мотре растем ли. Хоћу ли их истрпети.

6.
Од давнина возим се скелом.
То је средство за пренос крвописа
воде. Река има руке што прихватају.
Питају те за твоје обале. Што расту.
Руше се. Осипају. У дечји врисак
песка. Јастук-облак. Сећање на тело.

7.
Путовати насипом. Бициклом.
Кад ветар те сече где најтањи си.
Питајући шта мислиш. Сад кад ти је
прислоњен уз грло. Душник. Грудни.
Плућа. Ако му кажем – све биће
готово. Све биће његово.

8.
Тако обични. Иза свакога тек кућни број.
Праг са травком. Што знала би о нама
пренети. У ништа. То зеленило наде. Имена.
Лица. Руке. Све што и не треба. Изистински.
Оностраном. Избрише га. Рупичастим сунђером.
Заборава. У бари таме. Узме само душу.

9.

Прозори срећног јутра. Огледну се
у другим прозорима. Бљесне. Та Улица
Прва. И први ко туда прође не осети
прашину. Невидљив му је бат. Врабац.
Перце. Анђелова одећа под дечјим
јастуком. Ево у давном слуху лебди.

10.

Подневни прозор. Чиста и читка
песма. Пење се уз светлост доконе
мушице. Равнотежа позајмљене
и отплаћене готовине. И опет пада.
У сласно. Тромом подне. Дињу.
Расхлађену у бунару. У бунар диње.

11.

Тренуци на које не мислиш очајни су. Лепе се
за нежну кожу времена. За тлак рибњака. Падају.
Мушице у летњу досаду. Они које такнеш
тару ножицама. Свици. Лакомислена је
твоја љубав. Кажу. И одлете. Изненада одрасла
деца. Без којих ниси спреман. Не умеш бити.

12.

Уистину нема много тога. После. Тек толико
да ниједно време није проћердано. Ни оно
у коме није ме било. Прича је то у смотуљку
приче. Што чека да се деси. Тренутак што носи
и односи тренутак. Добитак у магији изгубљеног.
Лекић. Премда. Већ. Растопљен у чаши.

13.

Да ли су све сенке ту. Питаш кад склопиш очи.
Другачије је кад их отвориш. Пред листом налога
од којих сваки каже: *биџи*. И помисао свака
хита као задоцнели ђак. Да сустигне замишљено.
Путем кроз поље. Где влати тик уз стопала
и оне што опиру се. Једнако су ти пристале сандале.

14.

Пођи до ѿрафике. Куѿи ми десет̄и циѿара. Паче моје.
И већ сам у трку. У жези. Исијавам ватру. Ужитак
кругова. Изнутра. Дим сувих трава. Смешак
плавог. И златног. Жар. У којем нема историје ужитка.
Ни историје. Мораш увек изнова горети. У свом небу.
По твојој је мери. Погледај само. Стопе своје у прашини.

15.

Данима. Стрпљиво. Раздвајаш латице и травке.
Од комадића блатног огледала. Пред којим
лицају се тренуци. Крв неизбрисива ти је на прстима.
Од канцица руже. Што слободне су у отпору. И своје.
Али разликовати мирисе. Ипак. Исто је и научити се читању.
Додиривати невидљиво. Видовњак бити. У стакленику.

16.

Токај, Солнок, Чонѿрад, Сеѿед, Сенѿа, Бечеј.
Ах. Зелени зелени пут. Од опница свиленбубе.
Дан̄а. Крил̄а. Прозирност питка. Водени цвет.
Омчице свиле. Мали музеј тренутка. Пад и лет.
Из краја почетку. Из муља у зрак. У тлак.
У мрак. И зрак само. И мрак. Мрак. Мрак.

17.

Прешла ми је преко срца. С двојним
бићем воде. Бистре тајне. Тисина Тиса.
Коју смо шакама захватили и пили.
Сад затиче ме без оклопа. Без папирног
дечјег шлема. Док мачују се у мени
векови. Сати. Прековременског њеног срца.

18.

Дечаци бацају песак. Увис. Из једне.
Па онда из друге шаке. Песак се смеши.
Свим бојама. Ко би онда могао рећи
да деца равнице. Деца шумеће тршчане
пустаре. Нису видела Пауна. Чак и два.
О крицима ћемо други пут. Посебно.

19.

Окретали бисмо комад хлеба Сунцу. Да мрљама
оспе страну намазану машћу. Клизили смо по долми.
Као лабуд по води. Док не заустави лет. У лепезама
пљуска. За тамних дана молили смо кристале шећера
на влажној кришки да преломе светлост. Да видимо.
Невидљиво. Лабуда. У нутарњем оку. У блјеску.

20.

Мали прозори ватре. И смеха. Греју.
Од увек. Приче изнутра. Споља отиремо
окна вуненом рукавицом. И гле. Од снежног
праха су нам све више и све даље руке.
И ми ускоро. Сасвим. У сасвим новим белим
кућама. Са сасвим новим белим лицима.

(Из рукописне збирке *Корона*)